

Γιώργος Βιδάλης - Παπαδιαμάντης ο έφημεριδογράφος

Έλευθεροτυπία, Πέμπτη 16 Απριλίου 2009

Ένα ήδύτατο βιβλιαράκι 35 σελίδων για τον μέγιστο ταπεινό της ελληνικής πεζογραφίας των αρχών του 20ού αιώνα, με τίτλο «Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης - στα άδυτα της δημοσιογραφίας» (έκδοση του Μορφωτικού Ίδρύματος της ΕΣΗΕΑ).

Το ύπογράφει ο Στέλιος Παπαθανασίου, δρ Φιλολογίας και Θεολογίας στη Θεσσαλονίκη.

Με πυκνό λόγο σκιαγραφείται ή προσωπικότητά του μέσα από την πολύμοχθη εργασία του σε αθηναϊκές έφημερίδες της έποχης (πεζογραφήματα, δοκίμια, μεταφράσεις), αλλά και με τις περιγραφές-μαρτυρίες των τότε συναδέλφων του.

Οικείος και απόμακρος, άνθρωπος των καπηλειών και των τρωγλών, σύμφωνα με τον δημοσιογράφο-λογοτέχνη Δημήτρη Χατζόπουλο. Αλλά και «Μένιππος φιλόσοφος», «πνευματώδης Λουκιανός».

Τον εργασιομανή Παπαδιαμάντη συνάντησε βιαστικό στον δρόμο ο Παύλος Νιρβάνας ένα δειλινό. «Άφισέ με! Πηγαίνω να προφθάσω τον Ήλιον, πριν δύση. Είναι ένας μήνας που έχω να τον ιδώ. Και ποτέ δεν τον προφθαίνω». Κι έτρεχε να τον αντικρύσει όπισω από την Ακρόπολιν».

Ο Νιρβάνας ήταν παρών στη στιχομυθία του με τον ιδιοκτήτη της έφημερίδας «Άστυ», Δημήτριο Κακλαμάνο, σχετικά με την άμοιβή του ως τακτικού μεταφραστή. «Ο Κακλαμάνος του προσέφερε μισθό 150 δραχμές. Κι ο κύρ-Αλέξανδρος απάντησε: Πολλές είναι οί 150. Μου φτάνουν 100'... Κι έφυγε βιαστικός και ντροπαλός, χωρίς να προσθήση λέξη».

Χωρίς να καταφέρει να δει στη ζωή του δικό του τυπωμένο βιβλίο, αυτός που «δεν είχε καιρόν ν' αποκτήση χρήματα» πέθανε πάμπτωχος τον Γενάρη του 1911, στη γενέτειρά του Σκιάθο. Κερδίζοντας την αιωνιότητα με τὰ γραπτά του και κερδίζοντας άμέτρητο πλούτο ψυχικό οί χιλιάδες αναγνώστες του.

Το βιβλιαράκι τελειώνει με το όλιγοσέλιδο περιηγητικό κείμενο του Παπαδιαμάντη «Αί Αθήναι ως ανατολική πόλις». Σ' αυτό περιδιαβαίνει τις γειτονιές γύρω από την Ακρόπολη με το αισθαντικό άρωμα των λέξεών του.